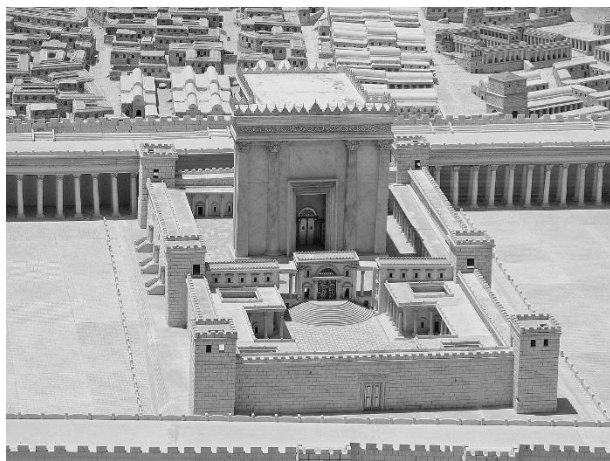

Az Ige körül

„Jézus így felelt nekik: "Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem." Ezt mondták rá a zsidók: "Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?" Ő azonban testének templomáról beszélt." (Jn 2,19-21)

Az újjáépülés csodája

Az ember nehezen vonatkoztat el attól, amit lát, amit közvetlenül tapasztal. A legtöbb történet, regény vagy film hordoz egy mélyebb tartalmat, amely a felszín alatt rejtezik, mert az író elbújtatta az üzenetet. Meg kell tanulni olvasni,

látni a sorok között, hogy a felszínen játszódó jelenetek kullisszái mögé pillantva fölfedehessük az igazi mondanivalót. Jézus is legtöbbször így beszélt, tanított. Hétköznapi, „könnyen emészthető” példákba csomagolta Isten országának ember számára nehezen megragadható és felkutatható mélységeit. Azonban az ember nem értette a sorok között meghúzódó igazságot, nem látott a mélyre, s nem pillantotta meg Isten igazságának felragyogó valóságát.

Az ember jelet akar, tapasztalatot. „Milyen jelt mutatsz nekünk, amelynek alapján ezeket teszed?” (Jn 2,18) – kérdezi Jézustól a benne folyamatosan kételkedők csoportja, és Ő erre felel egy frappáns képi ábrázolással. Mert milyen nagyobb jellel lehet Jézus isteni hatalmát igazolni, mint a feltámadás csodájával? Aki képes visszajönni a halálból, annak személyét többé nem lehet kétségbe vonni. Márpedig – ahogyan e példázattal utal rá – testének „temploma”

meg fog semmisülni, meg fog halni, de három nap alatt újjáépül, azaz feltámad a halálból. A hallgatóság azonban nem látott tovább a jeruzsálemi templomtól, egy kőépülettől, amelyben ezek a mondatok elhangzottak. Hogyan lehetne három nap alatt felépíteni egy olyan templomot, amelyet negyvenhat évig építettek? Nem vették észre, „hogy a templomnál nagyobb van itt!” (Mt 12,6) Nem értették meg, hogy egy sokkal nagyobb csodáról beszél Jézus, mint egy lehetetlenül gyors építkezésről.

Gyülekezetünk templomot épít. A húsvéti ünnepek után folytatódik a munka, és Isten segedelmével az esztendő végére készen is lehet. Nem negyvenhat évig épül, hanem csak háromig. Három évig és nem három napig, de azt hiszem, így is sokan csodaként éljük meg a templom felépülését. Csoda, mert emberi számítás szerint semmi esély nem volt rá. De ne felejtjük el a valódi üzenetet, amit gyülekezetünk és a templom épülésének története hordoz! Mert az ma is ugyanaz, mint 2000 éve. Nagyobb van itt a templomnál! Valóban nagy csoda, amelynek részesei és tanúi vagyunk, de mindez eltörpül amellett, amiről a keresztyénség legnagyobb ünnepe szól. Hisz' ez a felépülő templom nem önmagát hirdeti, és ha Krisztus nem támadt volna fel a halálból, akkor – Pál szavaival élve – hiábavaló a mi igehirdetésünk, hiábavaló a ti hitetek, és hi-

ábavaló ez a templom is. Mert miről tesz akkor bizonyóságot?

Nem szeretném, ha úgy tűnne, mintha lebecsülném az építkezést, hisz' magam sem tudok napirendre térni Istennek köztünk végzett munkája látán. De még inkább beleborzongok, ha arra gondolok: ennek a templomnak is ugyanaz a célja, mint a jeruzsáleminek. Az, hogy hirdesse a feltámadás valóságát, amely minden földi tapasztalaton túlmutat, minden ésszerű magyarázatot lehetetlenné tesz, de az ember számára mégis az egyetlen elfogadható és vigaszt jelentő választ nyújtja.

Nagy kérdés az, hogy ki lát majd e történet mögé. Ki lesz az, aki felismeri, hogy a három év alatt felépülő templom a három nap múltán feltámadt Krisztus valós jelenlétét hirdeti mindenki számára ma is, aki csak látja az ég felé mutató

tornyát? Húsvét üzenete: Jézus él, és ha hiszed ezt, te is élni fogsz! Lehet, hogy a te életed is romokban hever, gyógyulásra, vigaszra, megértésre vágysz. De hidd el, hogy aki harmadnapra fölépítette testének templomát, az a tiédet is újjáépíti!

Életünk legnagyobb kérdésére két évezred alatt sem változott meg a válasz: amit a halál elpusztít, azt Isten újjáépíti. Mi más mondhatunk egy betegágy mellett vagy egy koporsó mellett. S hogy ez tényleg így van, arra bizonyíték, hogy a temetések alkalmával egyre gyakrabban kért polgári szertartás szónoka is előbb-utóbb a természetfölötti dolgokról kezd beszélni. Mert tényleg, mi más mondhatna? A veszteség és pusztulás okozta úrt csak a feltámadás bizonyossága és az örök élet reménysége képes betölteni, s a romba dőlt lelket újból felépíteni. Az idei húsvétban Isten Lelke építsen és erősítsen meg mindnyájunkat ebben a hitünkben! Mert az Úr bennünk akarja a legnagyobb építkezést véghez vinni.

Lénárt Tibor

Misszió

Monorierdői Református Missziói Egyházközség. Gyülekezetünk hivatalos neve januártól. Érdemes elgondolkodni a szavak jelentésén, ugyanis, mint minden névnek, ennek is fontos közlendője van.

Monorierdei: Ha meg kell magunkat határozni, az első, hogy hol helyezkedünk el. A Bibliában is sokszor hivatkoznak úgy a gyülekezetekre, hogy megnevezik az adott közösségnek helyt adó várost. Az, hogy nem valamiféle divatos fantázianévünk van, hanem a földrajzi hely a közösségünk neve, azt is megmutatja, hogy hol vagyunk, kik között szolgálunk.

Református: önazonosságunk fontos lépése, hogy nem csak földrajzilag, hanem időrendben is beleilleszkedünk egy folyamba. Sok szép megemlékezés volt mostanában, főleg a reformáció világszerte és Magyarországon is kerek évfordulója miatt, így emlékezhettünk lelki örökségünkre, amit hitvalló őseinktől kaptunk. Ettől függetlenül is hálásak lehetünk, hogy láthatjuk magunkat, mint örökösöket és ezt az örökséget továbbadókat is. Nem egy múzeumban vagyunk, ahol csodáljuk az évszázados műkincseket, hanem egy élő egyház tagjaiként folytatjuk, amit előttünk elkezdtek, egyben kineveljük a következő generációt, akiknek tovább is tudjuk adni.

Missziói: különös, misztikus, idegen szó. Első hallásra nagy fehér hittérítőket látunk magunk előtt, akik fekete Afrikában vagy a messi Ázsiában tanítják a civilizációra a bennszülötteket. Természetesen nem a lelkészünk kenyerét szeretném elvenni, hogy emlékeztetem az olvasókat arra, hogy a hittan órán vagy a konfirmandus körben találkozhattunk Jézus missziói parancsával. Ez mindannyiunkra vonatkozik, pedig nem valószínű, hogy távoli földrészen fogjuk a hitet terjeszteni. A misszió szó alapjelentése: küldés, küldetés.

Érdemes átgondolni, mi a mi küldetésünk. Azzal, hogy elköltöztünk, nem csak azt jelenti, hogy már nem vagyunk a katolikus testvérek vendégei, hanem önálló gyülekezeti házunk van. Az eddig minket befogadó-nevelgető anya-gyülekezetről leválva az önállóság útjára léptünk, ennek a kihívásaival együtt. Az ingatlan fenntartásán, rendben tartásán túl fontos feladatunk van a körülöttünk élő között is. Ahogy a templomtorony hívogat, úgy kell nekünk is hívogatni, bizonyágtévő életünkkel, és szavainkkal láthatóvá tenni Jézust Monorierdőn. Számomra ez az egyik komolyan veendő feladat. Sajnos, a saját bőrömmön tapasztaltam, hogy amikor elkezdtem gyülekezetbe járni sok évvel ezelőtt, nem foglalkoztak velem, nem segítettek a hit útján. Ezért fontos az számomra, hogy a velünk kapcsolatba kerülő kereső, érdeklődő emberek ne csak a vendégszeretetünket tapasztalják meg, hanem vezessük el őket Istenhez. Türelemmel, a kérdésekre válaszolva. Vállalva, hogy sokszor a hitünk, és a lelkünk mélyére kell nézni, a szeretetet és az igazságot tükrözve. Annak a kényelmetlenségét vállalva, hogy már nem magunk között vagyunk, nem használhatjuk mindig a kánaáni nyelvet. Annak az öröme a megtapasztalásával, hogy Isten rajtunk keresztül gyarapítja az egyházát.

Matusik Ágnes

Bizonyságtétel

„Én, az Úr vagyok a te gyógyítód.” (2Móz 15,26)

S hogy valóban így van, arról szól az alábbi bizonyságtétel:

Amikor kérelemmel megyünk az Úr elé, azt mindenkor őszinte és teljes hittel tesszük. S ha igazán el is hisszük az Úr hatalmas erejét, akkor meg is tapasztalhatjuk. Csak egy kicsi kételyünk se legyen.

1995 tavaszán tükrözésen vettem részt. Közölte velem az orvos, hogy

polipom van, s azt minél előbb el kell távolítani. Kértem, hogy három hét múlva kelljen visszamennem. Egy hét múlva pünkösdi ünnepre készülve mentem tíz napra Németországba, egy missziói konferenciára. Nagyon áldott volt az a tíz nap, ahol prófétai szolgálatot is végeztek. Az egyik alkalommal szólt az Úr a prófétán keresztül: „Gyermekeim, itt és most, akinek van valami betegsége és igazán hisz az Úr gyógyító erejében, az most helyezze oda a beteg részre a kezét, s imádkozzon a gyógyulásért. Az most meg fog gyógyulni. Én is teljes hittel odahelyeztem a kezemet a beteg testrészre, s tudtam, hogy most a betegségem megszűnt. Nagyon lehetett érezni az Úr jelenlétét. Amikor mentem újra a kórházba, hogy eltávolítsák a polipot, az orvosom nagyot kiáltott, mert nem találta: „Eltűnt, itt csoda történt!” Nem volt semmi orvosi beavatkozás. El tudtam mondani az orvosnak is, hogy ez a nagy csoda Isten hatalmas erejével történt meg.

Kiss Edit

Az evangéliumban gyógyulás van, s ezt gyakran elfelejtjük. Úgy beszélünk róla, úgy hirdetjük, mint valami tőlünk távol lévő dolgot, ami ma már nem történhet meg, csak a bibliás időkben. Pedig az örömhír éppen az,

hogy Krisztus sebei által van gyógyulás. Csak hinni kell, merni kell kérni Tőle, a Hatalmastól. Persze, nem mindig (sőt, általában nem) úgy jön a gyógyulás, ahogyan az főntebb olvastuk. Van, hogy nem ott és nem akkor, és nem úgy gyógyulunk meg, ahogyan gondoltuk volna. Mindez semmit nem von le annak a csodának az értékéből, hogy Isten meghallgatja imádságainkat, és teremtő, megtartó erejével siet segítségünkre. Kedves Testvérem! Lehet, hogy

te is azt gondolod: „Bárcsak én is átélhetnék ilyen csodás gyógyulást!” ...de kevésnek érzed a hitedet. Tudd, hogy bár nem tudunk úgy imádkozni, ahogy kellene, de maga

Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkoddal. Érted is! És a félhittel elmondott imáid sem maradnak meghallgatás nélkül.

Márkus Tamás András lelkipásztor így ír erről: „A gyógyítás, akármilyen körülmények között is menjen végbe, nem az ember akaratától függ, hanem Isten akaratának van alárendelve. A gyógyulás bár egyértelműen Isten könyörületének a jele, nem tekinthetünk rá úgy, mint ami jár nekünk, vagy mint amihez

jogunk volna. Isten nem tartozik nekünk azzal, hogy fizikailag meggyógyítson. Sőt, még ha Isten úgy is határoz, hogy a fizikai gyógyulást nem adja meg számunkra (habár mi kértük azt), akkori is helyénvaló a részünkről „mindenekben hálát adni neki” (Id: 1Thessz 5,18).

Lénárt Tibor

Beszámoló

Hálás és örömteli szívvel részt vettem a Mátraházán tartott presbiteri- és gyülekezeti munkás konferencián február utolsó hétvégéjén. Ennek az alkalomnak a témája a szolgálat volt, és hogy hogyan végezhetjük szolgálatainkat a gyülekezetünkben.

Személyes tapasztalatom alapján és az által, amit azon a hétvégén kaptam, számomra azt jelentette és jelenti, hogy a szolgálat legfontosabb kezdő lépése: az imádság! Bátran megszólíthatom az Urat és az önmagamban elmondott imádságaimban kérhetem Őt arra, hogy tegyen alkalmassá a gyülekezetben végzett szolgálatokra, amelyet nem önmagam dicsőségére végzek, hanem az Úrért és a gyülekezetért. Ugyanis nem minden hívő lelkész, de minden hívőnek van szolgálata. Minden szolgálat fontos, és a kisebb szolgálatoknak is van jelentősége. Mindannyian az Úr alkotása vagyunk, és minket, keresztyéneket, szolgálatra teremtett, amelyet előre elkészített Isten nekünk, hogy azokban szolgáljunk.

A szolgálatokra az Úr hív el bennünket. Nem mi választjuk azt magunknak, hanem Ő választ ki minket szent hívással, saját végzése és kegyelme szerint. Ő mindvégig velünk lesz a szolgálatainkban a világ végezetéig. Felhatalmaz bennünket a szolgálatra, de felkészültnek kell lennünk. A szolgálatok szorosan összetartoznak, egymásra vagyunk utalva, mert nincs olyan szolgálat, amely meg tudná valósítani mindazt, amit egy gyülekezetnek meg kellene tenni. Ezért együtt kell működni egymással. Minden egyes darabra szükség van, mint egy „puzzle” kirakósban, hogy összeálljon a kép. Szabadjára kell engednünk a gyülekezet szunnyadó képességeit, erőforrásait, kreativitását. Felelősek vagyunk a szolgálatainkért, mert amit teszünk az Úrért és a gyülekezetért, azt jó lelkiismerettel végezzük. Viszonzásul meg fogjuk kapni az Úrtól kapott örökséget.

Gáspár József

Imaélet

Az utóbbi hetekben az imádkozásról szóltak a vasárnapi igehirdetések. Elgondolkottattak a tanítások és arra buzdítottak, hogy megvizsgáljam, vajon mit is jelent ez személyes életemben.

Ha általánosságban gondolok az ima fogalmára, akkor elsősorban az Úri ima jut eszembe és a gyerekkoromban megtanult sok szép imádság, és azok a

fohászok, amelyeket egy-egy istentisztelet alkalmával halunk. De ha a személyes ima-életemre gondolok, akkor eszembe jutnak még a közösségi imaalkalmak, mikor testvérekkel együtt fohászokva személyesebb kérések/ vallomások is elhangzanak; és ott vannak saját csendességeim,

mikor egymagam vagyok a szobában, de tudom, hogy nem vagyok egyedül. Olyan ez, mint mikor egy rég nem látott kedves ismerős látogat meg és átbeszéljük az éjszakát, megjárva az érzelmi skála sok fokát.

Bevallom, olykor nehéz megállnom az Úr előtt, mert tudom, hogy milliónyi bűnöm ott van köztünk; de ha hiszek Benne, akkor tudnom kell, hogy efölött a bűntenger fölött ott van a híd, a szeretet hídja, aki maga Jézus Krisztus! Miatta van lehetőségünk bátran menni az Úr elé bűnvallásunkkal, örömmel, bánattal, hálánkkal és közbenjáró fohászainkkal.

Drága Testvérem! Még tart a kegyelmi idő! Az Úr még mindig vár! Várja bizalmad, odaszánásod! Minden nap vár téged, mert vágyik a társaságra és beszélgetni szeretne veled. Ne félj hát kitérni Előtte szíved! Ahogy nemrég az igehirdetésben is hallottuk, nincs rossz ima; Ő érti azokat a fohászainkat is amiket olykor szavakba sem tudunk önteni, Ő azt is pontosan érti... és válaszol: igéjében, tanításokon keresztül vagy testvérek által. Egyik legjobb érzés a világon, mikor egy-egy csendesség után nyújtózkodsz egy nagyot és érzed, hogy a lelki táplálék a testedben is szétárad és pozitív hatással van arra. Kívánom mindannyiunknak, hogy ezt mindennap átélhessük. Uram légy segítségünkre ebben!

Simon Andrást idézve: „az imádság a lélek lélegztetvétele“. Ha van

imaéleted, lélegezz bátran, ha eddig nem volt személyes közvetlen beszélgeté-
sed az Úrral, kezdj el lélegezni!

Várdai Enikő

Somogyvári Gyula Húsvéti ballada

A zsoldos áll. Komor és hallgatag.
Szoborrá dermedt, roppant gondolat.
"Ébredj már hé - süvít felé a szó -
utcán - téren rikolt a sok csaló
s még elhiszi e kótyagos világ,
hogy új életre hívta önmagát
a megfeszített, hitvány lázadó!"

A zsoldos áll. Még pillája se rebben,
a földre bámul kővédermedetten.
"Felelj!" - riad rá sürgetőn a hang,
ocsudva néz föl...maga áll alatt
a téres csarnok cifra lépcsőjén,
körötte s fönt: egész seregnyi vén,
írastudók, s a tisztos főtanács.
És unszolják őt: "Szólj hát, hogy csa-
lás,
amit kiáltva zúg az utcanép!"

A zsoldos áll. Most fölszegi fejét,
egyetlen szót mond, süjtő mondatot:
- Föltámadott!

Egyetlen szó és retten a tanács,
nyűgözi szörnyű lidérces nyomás.
Reszket a kéz, vacogva jár a fog,
bent: ájult csend, kint: lelkes asszo-
nyok....
Most észbekap a legsúlytottabb vén:
"Nem addig van, te ostoba legény!
valld meg: hazudtál, elnyomott az
álom,
no szólj, fiam...hát ugye, hajnaltájon,
miként ez gyakran történni szokott....
nos, mit felelsz?"

- Föltámadott!

Szörnyű a szónok foganatja:
megáll a szív egy pillanatra.
Majd felsüvít egy szálíg mind
de im - a főpap egyet int
s már selymes - lágyan zeng a szó:
"Vigyázz, fiam...ne légy bohó...
pénzt vetsz félre s a jószerecsét
meg lásd: van arra tiszta mentség,
hogy elaludtál s ezalatt..."

- Nem, nem uram! Egy pillanat
se maradt ottan őrizetlen!
Én virrasztottam rendületlen,
mikor fény támadt s ó, csoda....

"Mit fecsegsz itt te ostoba?
Elhallgass hé, te eszelős,
kísértet - látó, dunna - hős!"

Csörren a kard, dobban a láb:
- Egy szót se többé! Ne tovább,
mert Istenemre, nem tudom,
lesz - é számodra oltalom?
Én: dunnahős? Kísértetlátó?
Nekem? Ilyet? - ki tíz csatából
hoztam e régi sok sebet?
Az én szemem sosem káprázik,
s rajtam nem úr a rémület!
De ti, urak, ti főpapok
tibennetek a tél vacog
mert akit sírnak szántatok,
én láttam őt: föltámadott!
"Pokolra véled, gaz ripók,

minket gyalázó rút pogány!
Lesz gondunk rá, hogy észretérj,
majd átkozódsz még - mit se félj,
a názareti nyomdokán!"

A zsoldos áll. A válla rándul,
sötét, haragvó homlokárul
a kard fiának gőgje néz.
- Én nem vagyok, csak közvitéz,
hitem sincs más, csupán e dárdá.
Nem volt részem se tanításba,
Krisztust bíz én nem ismerem,
hát hogy lehetne Istenem?
De azt az egyet nyiltan, bátran,
ha tiltjátok is elkiáltom:
a sziklasírba zárt halott,
nem ember volt: föltámadott! -

Tagló e hang. - Fullaszt a csend.
Döngött a kő, ahogy kiment.
De még utána vág a szó:
"Majd lejjebb adod lázadó!
Társad kivallja majd nekünk,
a népkergítő, buta bünt,
hogy a halottnak hívei
mint jöttek őt megejteni
s ellopván onnét mesterük:
föltámadását hirdetik!
Tudom, kivallja nyomban ez
- kit nem kápráztat a kereszt -
a másik ór. - Szólítsd be hát,
ki véle volt, a katonát!"

Csönd. Csönd. - Ajtót les mind a vén.
S belép a fegyveres legény.
Szép ifjú arca mosolyog
szemében kéklő ég ragyog
s vitézi jel egy nagy, pogány
kardvágás, tiszta homlokán.

Derül a kör. Lágy fuvalom
suhan át téren, udvaron.

"Figyelj, fiam - kezdi a vén -
ugye, ma hajnal idején...."

A fiú rávág: - Úgy, uram,
már éppen pirkadt pirosan,
hogy szembe vélünk, hirtelen
fény gyult a sírnak mélyiben.
Vakító, tiszta ragyogást
vetett egy színarany palást,
angyalnak égett vállain....
S e fénytsugárzó kerubin
úgy görgette a kőlapot
hogy kisujja sem fáradott!

A főpap dühvel rádörög:
"Elhallgass tüstént, gaz kölyök,
mert talpaidra veretek!"

Az ifjú ránéz, mosolyog:
- Ő is korbácsot szenvedett!

Vad lódarázssal telt üreg
zúg úgy, mint itt e a sok öreg:
"Pokolra véled, átkozott,
ne legyen boldog nappalod,
rémek zaklassák éjjeled,
dögvészbe vesszen életed!"

A fiú áll és mosolyog,
majd leveszi a sisakot
s a kőre rakja mindenét:
kardját, dárdáját, köpenyét,
pajzsot, sarut és lábvasat...

S míg bent az átok megszakad,
megindul lassan, boldogan,
szemében Isten fénye van
s az utca zengő népivel
ujjongó himnuszt énekel;
már édig ér e tiszta dal
s végigsöpör a világon
mint fellegűző szent vihar....

Küldetésre teremtve

Tavaly ősszel egy öt alkalomból álló igehirdetés-sorozatban vettük végig Jónás próféta történetét. Az erre való készülések során Isten Lelke által fogalmazódott meg bennem, hogy milyen jó lenne erről a történetről, a küldetésről beszélni a fiatalok között is, így az idei konfirmandus-ifis hétvégét ezzel a címmel szerveztük meg.

Február első hétvégéjén Piliscsabára utaztunk, immár hagyományosan a Vasadi Gyülekezet fiataljaival együtt. Bár az influenzajárvány a tetőfokán tombolt ebben az időszakban, Istennek hála, kevés betegség miatt távolmaradónk volt. Persze, tudom, hogy ez azokat nem vigasztalja, akiknek éppen itthon kellett maradni vagy haza kellett jönni, de hiszem, hogy az Úr pótolja az így elmaradt lehetőségeket is.

Ez már a második év, amikor nemcsak az ifisek és az idén konfirmálók, hanem a jövő esztendő konfirmandusai is velünk jöttek. Szeretnénk ezt ezután is így csinálni, mert reményeink szerint ezáltal egy összetartóbb, elkötelezettebb közösséget alkothatunk. Velük Várdai Enikő testvérünk foglalkozott egy Jézus életéről előre összeállított tematika alapján, amíg mi Király János vasadi lelkipásztorral közösen a nagyoknak tartottunk alkalmakat. A hangsúlyt elsődlegesen a konfirmációi kérdések megtanulására helyeztük, amelyben a nagyok segítették a fiatalabbakat, de Jónás történetén keresztül a legfontosabb az elköteleződésről szóló bibliai üzenet továbbadása volt. Külön öröm volt a közös dicsőítés, annak megtapasztalása, hogy a fiatalok nem „bulinak” veszik az éneklést, hanem szívvel-lélekkel imádkoznak. Hisz', ahogy Augustinus mondta: „Aki énekel, az kétszeresen imádkozik.”

Bár az időjárás nem a legkellemesebb volt (mire is számítsunk az évnek ebben a szakában?), de sort kerítettünk egy kis kirándulásra is a Garancsi-tóhoz. Reméljük, hogy az idén is sikerült valamit megérezniük ezeknek a fiataloknak Isten jelenlétéből! Kívánjuk és szívből imádkozunk azért, hogy mindaz, amit igyekeztünk a magunk képességeivel átadni, azt Isten Lelke áldássá teszi az ő életükre. Ezúton is köszönjük a gyülekezetnek a támogatást, hiszen a perselyadományokból többek között ezeknek a hétvégéknek a költségeit is kiegészítjük, hogy ne jelentsen túl nagy anyagi terhet a családoknak.

Lénárt Tibor

Támogatás

Az alábbiakban arról szeretnénk tájékoztatni Kedves Testvéreinket, hogy milyen lehetőségek vannak gyülekezetünk szolgálatait, építkezését támogatni.

Az **éves egyházfenntartói járulék** 5.000 Ft/felnőtt/év. Befizethető személyesen a lelkipásztornál vagy Gáspár Józsefnél, de gyülekezetünk Pátria takaréknál vezetett **65100015-16129948** számú bankszámlájára is utalható a befizető nevének és címének feltüntetésével.

Az **Isten dicsőségére** szánt befizetéseket konkrét cél nélkül, a gyülekezeti élet szükségére fordítjuk.

A **harangöntésre vagy templom berendezésre** felajánlott összegeket értelemszerűen a megnevezett célra fordítjuk.

Minden adományt lehet személyesen vagy átutalással is befizetni.

Köszönjük szépen mindenkinek az eddigi adományokat, és Isten gazdag áldását kívánjuk minden adakozó életére!

Családos hétvége Mátraházán

A 2018-as esztendőben a Monorierdői Református Gyülekezetben egy új lehetőséget szeretnénk biztosítani a lelki feltöltődésre és a közösség megélésére, családok számára. Május 4-6-ig Mátraházán tartunk családos hétvégét. A program pénteken vacsorával kezdődik és vasárnap ebédrel ér véget. A részvételi díj (amely magában foglalja a szállás és az étkezés költségeit): 11.200 Ft/felnőtt, 5.600 Ft/gyermek. Három éves kor alatti gyermekeknek ingyenes. Az oda-

utazás egyénileg történik.

Jelentkezni vagy bővebb felvilágosítást kérni a lelkipásztornál lehet.

Szeretettel várjuk a jelentkezéseket!

Ünnepi istentiszteletek rendje

- **Március 30-án délelőtt 10 órakor nagypénteki úrvacsorás istentisztelet.**
- **Április 1-jén, húsvét első napján délelőtt 10 órakor ünnepi úrvacsorás istentisztelet.**
- **Április 2-án délelőtt 10 órakor húsvét másodnapi ünnepi istentisztelet úrvacsora nélkül.**

A vasárnapi istentiszteletekkel párhuzamosan gyermek-istentiszteletet tartunk a 13 évesnél fiatalabb gyermekek számára!

Isten előtt a gyülekezetben

Isten vigasztaló üzenetét hirdetve végső búcsút vettünk:

- Január 18-án a 20 esztendőt élt Ésik Vivientől
- Február 1-jén a 70 éves Humenszki Zoltántól
- Február 14-én a 88 éves Szentesi Lászlóné sz. Simonfi Máriától
- Február 23-án a 63 éves Humenszki Zoltánné sz. Ficiz Rózától.

Isten adjon vigasztalást a gyászoló családok életére!

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor Állandó munkatárs: Gáspár József, Matusik Ágnes

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu